

også allerede nu er tilfældet — være dels af kontrollerende, dels af vejledende art. Det må imidlertid anses for naturligt udtrykkelig at tildele arbejdstilsynet den opgave at virke for, at der imellem de forskellige på arbejdspladsen repræsenterede parter etableres et samarbejde med det formål at fremme den enkeltes forsigtighed og at skaffe de tilstedeværende sikkerhedsforanstaltninger anvendt og beskyttelsesindretningerne fuldstændiggjort.

De i paragraffen indeholdte almindelige bestemmelser om tilsynets udøvelse vil blive udformet administrativt. Dette kan ske igennem det i § 49, stk. 2, omhandlede reglement for arbejdstilsynets hele virksomhed.

Til det oprindelige udkast er der føjet en bestemmelse om, at den tilsynsførende ikke over for arbejdsgiveren eller hans repræsentant må tilkendegive, at et tilsynsbesøg foretages som følge af en indgået klage. Denne tilføjelse er foranlediget af en bestemmelse i den på den internationale arbejds-konference i 1947 vedtagne konvention om arbejdstilsyn indenfor industri og handel.

Til § 53.

Idet der iøvrigt med hensyn til den lægelige indsigts betydning for gennemførelsen af arbejderbeskyttelseslovgivningen og med hensyn til lægernes inkorporering i arbejdstilsynets organisation henvises til bemærkningerne til § 50, skal her fremhæves, at lægernes særlige indsigt er tænkt anvendt ikke blot overfor de egentlige erhvervssygdomme, men i det hele til fremme af hygiejnen på arbejdspladserne, i butikker, kontorer o. s. v.

Bestemmelsen i paragraffens *stk. 3* svarer ganske til reglerne for det tekniske tilsynspersonales vedkommende i § 51, stk. 1 og 3.

Når der i *stk. 4* er optaget en særlig bestemmelse om, hvorledes de undersøgelser, der omhandles i forslaget § 10, skal foretages, skyldes det, at der til disse undersøgelser ofte vil være brug for en særlig teknik, som ikke enhver embedslæge eller praktiserende læge kan påregnes at råde over. At undersøgelserne foreslås overdraget også til andre af direktøren for arbejdstilsynet dertil udpegede læger skyldes, at det vil være temmelig bekosteligt i alle tilfælde at benytte arbejdslægerne. At man ikke har pålagt embedslægerne at foretage pågældende undersøgelser skyldes, at disse formentlig vil falde uden for rammen for embedslægens tjenesteområde. Til det oprindelige udkast er der føjet en bestemmelse om, at

arbejds- og socialministeren fastsætter takster for undersøgelserne, idet det er naturligt, at det ikke overlades til de pågældende læger selv at afgøre, hvilken betaling der skal ydes.

I *stk. 5*, der ligeledes er nyt i forhold til udkastet, foreslås det, at arbejdslægerne stilles til rådighed for arbejdsmedicinske klinikker etc., der drives på de offentlige sygehuse i samarbejde med arbejdstilsynet.

Til § 54.

Idet der vedrørende nytten af et selvstændigt laboratorium for fabriktilsynet henvises til de til § 50 gjorte bemærkninger, skal der her gøres følgende yderligere bemærkninger:

I Sverige har man igennem flere år haft et særligt institut „Institutet för folkhälsan“, der står til rådighed for og arbejder i intimt samarbejde med den svenske yrkesinspektion.

Norge er netop nu ifærd med at indrette et tilsvarende institut, og også Finland råder over et sådant institut.

Gennem det i denne paragraf foreslåede bringes forholdene i Danmark da kun på linie med vore nabolandes, og den ordning, som allerede har eksisteret i praksis i nogle år igennem fabriktilsynets laboratorium, autoriseres i selve loven. Det er således ikke en ny institution, der foreslås oprettet.

I paragraffens *stk. 2* har man nærmere angivet instituttets formål, og der henvises i denne henseende i det hele til bemærkningerne til forslaget § 50. Blot skal det tilføjes, at det i *stk. 2* udtrykkeligt er fastsat, at instituttet skal drive den i forbindelse med dets arbejdshygiejniske opgaver påkrævede videnskabelige forskning. Dette er naturligt allerede som følge af, at en vis videnskabelig forskning — som i så mange andre tilfælde — ofte vil indgå som et nødvendigt integrerende led i løsningen af en rent praktisk opgave.

Det er iøvrigt ikke tanken, at „Statens institut for arbejdshygiejne“ skal optage videnskabelige forskningsopgaver af betydning for arbejdshygiejnen, hvis disse opgaver naturligere og bedre løses af andre videnskabelige organer. Der må i så fald blot etableres et snævert samarbejde mellem vedkomne institutter.

På samme måde er det heller ikke tanken, at instituttet skal beskæftige sig med sådant laboratoriemæssigt arbejde, der allerede nu udføres eller bedre kan udføres af andre laboratorier, f. eks. statsprøveanstalten eller søværnets prøveanstalt. Allerede de forløbne år har vist, at et snævert samarbejde